

CLUB EXCURSIONISTA

UECANOIA

ABRIL 07
any 7, núm 83

Fotografia:
Joan Rabell

Maquetació:
Caterineta Font

3 curs
Iniciació a l'alpinisme 2007

4 - 7
hivernal a la Pica d'Estats (3143)

11
l'acudit

12 - 18
tècnica i pràctica

20 - 21
així es, això és

22 - 24
retalls de la nostra història (15)

25 - 27
la ressenya

28
el club i els webs

El Club Excursionista Uecanoia no
comparteix necessàriament les
opinions dels autors dels articles.

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA
Tel./Fax 93 803 20 47
E-mail: uecanoia@uecanoia.net
www.uecanoia.net
Dipòsit legal: B-31.934-2001

AFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS
EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

Quan descobreixes la muntanya, et sents fascinat per la seva harmonia, la seva força, li trobes un ímpetu i una intenció que t'atreuen.

Alhora, hi ha a la muntanya un rigor que acaba per condemnar fins i tot les més humils necessitats de la vida. La seva imatge és com un clar impuls cap a l'infinit, com una massa turmentada erigida cap al cel, esclavitzada a la terra per la immobilitat de la seva pròpia massa. És com una il·lustració de la condició humana, de l'ànima que, necessitada d'infinit però captiva del cos, queda esclavitzada per les seves pròpies debilitats. D'aquesta forma ens hi podem reconèixer.

L'home concep la muntanya dins la seva pròpia escala de valors. Igual que un animal, hi veu la seva pròpia tragèdia: la por. L'home que és ple de pors, s'identifica amb la muntanya en veure que aquesta també és fruit d'una tragèdia, tragèdia geològica: l'enfrontament de masses durant milions d'anys que han aixecat amb desordre tones de material fins a un punt culminant que anomenem cim. D'aquí la serenor que l'home troba en la seva contemplació, no està sol!

Aquest món estrany i meravellós exigeix moltes virtuts, de vegades contradictòries: l'audàcia i la prudència, l'orgull de ser home i la humilitat de ser-ho, l'acció pura i la vanitat de l'acció, la llibertat i la més estricta disciplina, la solidaritat i la responsabilitat. Aquestes contradiccions es resolten per si soles, i la muntanya ens dona la resposta, només l'hem de saber interrogar.

El cim autèntic no és el punt més alt de la muntanya, el punt marcat per la geologia. Quan la vivència es converteix en consciència, veiem que l'ascensió és tan sols un instant de violenta plenitud, un instant físic; però el record perpetua i ens enriqueix, i aquell moment d'explosió dura tota la vida i l'assaborim fins als últims moments de la nostra existència.

Aquesta violenta plenitud, l'experiència física de l'ascensió, forma alhora l'home en l'equilibri que hi troba. On hi ha un desig, hi ha un camí. Si desitges lliurar-te plenament i amb maduresa, trobaràs el camí per a fer-ho en la més bella experiència alpina.

Llum i energia, bandera aplicable a la vida, i més concretament a la muntanya, com a vivència per a l'home. La llum que il·lumina el camí i l'energia que necessita per recórrer-lo!

iniciació a l'alpinisme 2007

foto: Anna Maria García

El passat dia 22 de febrer vam acabar el Curs d'Iniciació a l'Alpinisme 2007. Era la cloenda del curs i no semblava un comiat, ja que la major part del temps ens el vàrem passar preparant i organitzant la pròxima sortida.

Han estat quatre setmanes intenses, on onze cursetistes, ben diferents però amb l'afecció per la muntanya en comú, hem compartit classes teòriques, experiències noves i moltes ganes de passar-nos-ho bé.

Hem realitzat el Curs en un Pirineu pelat, però gràcies al bon ambient i a les ganes d'aprofitar el temps que hi ha hagut des de l'inici, tant per part dels cursetistes com pel grup de monitors, s'ha pogut fer el curs i aprendre moltíssim; hem fet pràctiques de progressió i assegurament en roca (això si!), rappels, taller de nusos, autodetenció en gel, encordament en glacera,...

Tot s'ha de dir, hem patit com ningú la falta de neu, per això s'ha d'agrair l'esforç per

part dels monitors, en especial d'en Xavi Salom, per trobar els refugis més adequats en cada sortida, per fer-nos riure amb acudits i buscar-nos sempre la pala amb més neu de la muntanya!!

Un curs intens i interessant per a tots aquells que volen gaudir del que és més que una afició. Fins aviat, ens veiem a les muntanyes!

foto: Lluís Peña 3

Hivernal a la pica d'estats (3143m.)

Veritablement, la velocitat amb què les agulles del rellotge avancen no és una qüestió que haguem sabut predir amb suficient antelació, ni en aquesta, ni en alguna altra sortida dels últims mesos a la muntanya. Ho dic perquè el grup de tres a cinc socis de la UECAnoia que estem sortint gairebé cada cap de setmana a fer hivernals, en un hivern que no ho sembla pas, gairebé sempre i de manera invariable, arribem a la fi de l'excursió quan es fa fosc o ho és per complet, i això indica que alguna cosa falla en la preparació prèvia de la sortida. Sembla ser que, per a nosaltres, el "temps" ha arribat a ser un aspecte purament "relatiu", haurem de rellegir Einstein, carai. Ressaltar aquest punt de les nostres sortides, perquè malgrat que sempre tenen un final feliç, i ens aporten unes sensacions i vivències úniques i espectaculars, no s'hi val a menysprear-lo.

Més aviat aquesta no serà només la crònica de l'ascensió a la nostra estimada Pica, sinó que serà el relat d'un cap de setmana entre tres amics, això sí, amb tocs d'humor. Així que no espereu únicament una descripció èpica i tècnica d'una sortida relativament hivernal, esteu avisats, més que res per si us voleu estalviar el que us espera a continuació.

Dia 1

El dissabte 27 de gener, en Martí, en Quim i jo mateix, com és costum, sortim una horeta més tard sobre l'horari previst inicialment. Primera parada a Sort, allà decidim esmorzar i de passada, petar la xerrada amb el personal de la barra. I au!, deixar passar el temps, que anem sobrats... Al cap d'una estona, engeguem un cop més el cotxe, i al cap d'una mica, una altra parada, aquest cop a comprar pa. I a fer un altre cafè, per si no ens havíem aclarit amb l'esmorzar...

Ara sí, tirem sense parar més fins al poble d'Àreu, l'últim abans d'encarar la pista que ens hauria de dur fins ben a prop del refugi de la Vall Ferrera. Però abans d'entrar a la pista forestal, al bar que hi ha al costat de l'hotel, ens informem de l'estat de la pista, tot fent un altre cafè! Ja en portem tres. Ens diuen que hi trobarem neu, i que l'última setmana els bombers han hagut d'anar a rescatar algun cotxe que havia estat a punt d'anar a parar al riu. "Mal rotllo"! ens acollonim una mica, però tirem endavant. Al cap de tres quilòmetres, ens veiem obligats a posar les cadenes al cotxe, això sí, unes cadenes que no es corresponien a les mides dels pneumàtics del Passat d'en Martí, fantàstic!... Finalment les aconseguim posar. Avancem un quilòmetre i a l'alçada del Pla de la Farga, en un pendent, el cotxe es nega a pujar, ens falta tracció i parem al mig de la pujada; baixem, i ens adonem del problema: evidentment, les cadenes d'una de les rodes han dit prou, no podem continuar, i tirant marxa enrera, aconseguim deixar el cotxe al pàrking del mateix Pla de la Farga. Hem fet uns quatre quilòmetres de pista, i a peu fins el refugi, ens esperen vuit quilòmetres més.

A bon ritme, comencem la caminada per la pista coberta per uns dits de neu, amb unes motxilles força pesades, que inclouen el

menjar per als dos dies, i la tenda per acampar. Arribem al refugi de la Vall Ferrera (1940m) passat el migdia, hi fem una parada per reposar forces i omplir una mica l'estómac, això sí, no podem pas dir que ens falti teca. Xerrem una estona, de dones si no recordo malament, dones, dones... A aquesta alçada encara no trobem gaire neu i el dia és força assolellat, gairebé fa calor.

Encarem un sender que surt del refugi cap el nord, i en uns vint minuts ens plantem en una bifurcació, tirem cap a l'esquerra per adreçar-nos a la falda del barranc de Sotllo, i un cop allà, comencem a davallar el barranc. Al cap d'una estona arribem al Pla de la Socalma (2120m). Allà mateix trobem una balma, on s'acostuma a fer bivac, són les 5 de la tarda, i la nostra intenció hagués

estat acampar a l'Estany de Sotllo o l'Estany d'Estats, però el temps se'ns ha tirat al damunt, i decidim aprofitar la balma per passar la nit. Com que la balma és bastant ampla, decidim plantar la tenda a dins. El problema és que és plena de rocs, i decidim "netejar-la". Sense dubtar-ho un moment, en Martí agafa el seu piolet i comença a arrancar rocs i a remoure terra, com si d'una aixada es tractés. En Martí, que acostuma a portar un material bastant "granadet", per ser generós, acaba per trencar el piolet, a part que anteriorment ja havia esgavellat els paraneus, les botes, els bastons... en fi, que toca renovar material noi!. Bé, finalment, la balma queda com una patena, muntem la tenda a dins, i déu n'hi do, perquè sembla feta a mida, ens queda clavada!

Després de sopar i com ja és costum, mentre la resta (aquest cop el Quim) fan el més raonable, és a dir, ficar-se dins el sac de dormir, el Martí i jo, de manera gairebé espontània, anem a fer un volt pels voltants del "camp base". Sota els rajos de la Lluna i d'una nit ben estelada, sortim a contemplar i a gaudir de l'espectacle nocturn que esdevé la muntanya en aquestes hores i, de passada, solucionar els problemes del món... En aquest cas, si no recordo malament, la qüestió que vàrem debatre va ser l'enorme i creixent demografia planetària i la sobreexplotació que això implica dels recursos del nostre planeta,... en fi, no tot ha de ser muntanya a les nostres sortides.

hivernal a la pica d'estats (3143m.)

També vam estar observant l'estrella polar, i la seva orientació respecte al "carro", i un estel força potent, que no tenim clar si podia ser el planeta Mart.

L'espectacle d'observar el contrast de la llum de la Lluna sobre la neu dels cims propers, en un lloc deshabitat, sense gairebé cap erosió produïda per l'acció de l'home, és una experiència fantàstica, que tothom hauria de gaudir en un moment o altre de la vida. I que no té preu, com tantes altres coses!

Dia 2

El diumenge 28 de gener ens llevem més tard del que havíem previst inicialment, com no! Esmorzem i, a un quart de nou, emprenem la marxa per intentar assolir al cap d'unes hores el cim de la Pica. A partir d'aquí la neu és força abundant i ens ensorrem constantment en alguns trams. Passem pel Pla de la Canal Bona (2200m), l'Estany de Sotllo (2352m.) i l'Estany d'Estats (2500m.), i encarem la Coma i la canal superior. Aquest tram se'ns fa especialment dur, per la neu, pel sol que ens castiga implacablement, i pel fort pendent que hem de remuntar. Ens anem rellevant a la pujada, però ens costa avançar.

Finalment arribem al Port de Sotllo (2894m), ja tenim molt de guanyat! Només ens queda intentar el cim per la cresta, una estoneta, i tindrem la recompensa després de tantes hores d'esforç. No tenim clar si trobarem gaire neu o gel per aquesta via, però decidim intentar-ho. Només començar, a punt d'encarar la "xemeneia", servidor té un bon ensurt, el mateix Quim ja m'havia avisat que anés amb compte per la gran descomposició de la roca, rellics i apunt estic d'anar avall. Davant d'aquest mal començament, prenem la decisió de baixar altre cop al coll i afrontar l'ascensió pel vessant francès, més llarg i dur. Què hi farem!, no som pas nosaltres qui decidirem el camí que ens durà al cim, evidentment, serà la muntanya que ens imposarà com gaudir d'ella, no cal oblidar-ho mai.

Al Martí i especialment a mi, se'ns fa difícil acceptar que no podrem fer la Pica per la cresta, però el Quim, un bon escalador en roca, ens fa entrar en raó, no pot ser!, no és segur i haurem de fer cim pel vessant francès, més llarg, però més segur.

Davallem al nord fins a arribar a l'estanyol de Barz o d'Estats (2736m), passem per

sobre de l'estany, teòricament gelat i cobert de neu. Mentre avancem ens adonem que no està gelat del tot, gairebé caminem sobre l'aigua, hem d'anar amb compte i decidim no seguir la mateixa traça per tal de no debilitar més el glaç, i evitar així d'ensorrar-nos.

Un cop passat l'estanyol, i abans de seguir l'ascensió, ens preguntem si tindrem temps de completar l'ascensió i de tornar al cotxe amb un temps raonable. Per un instant dubtem, però després de les hores que portem, no podem recular, tirem amunt. Girem a l'est, per pujar fins la carena de Montcalm-Estats. Un cop allà, enfilem decididament l'última pujada fins al cim de la Pica. Aquest darrer pendent està glaçat, i s'ha de fer amb grampons, sense cap mena de dubte! Mentre el Martí és a punt d'assolir el cim, el Quim i jo avancem amb cautela, però l'infortuni fa que el Quim rellisqui, malgrat els grampons, i llisqui avall uns 20 metres. Sortosament, la caiguda no passa d'un ensurt sense més conseqüències que algun cop, però sense cap ferida considerable. Finalment, el Quim es reincorpora, i a dos quarts de tres del migdia, arribem al cim (3143m)!!

Quin espectacle! Veritablement l'esforç ha valgut la pena, estem completament sols, les vistes són increïbles en un dia assolellat i perfecte des del cim culminant de Catalunya.

Els tres exterioritzem l'alegria per haver assolit el cim, i cadascú també interioritza en la seva intimitat, les emocions d'un gran dia de muntanya.

Per al Quim i un servidor, era la segona ascensió de les nostres vides a la Pica, per a en Martí, la primera. I de ben segur que fer-la en hivernal farà que aquesta sortida tingui un record especial, per l'esforç esmerçat i la bellesa de què hem pogut gaudir.

Ara encara ens esperen unes bones hores de tornada, que tot i que en la seva majoria seran en descens, seran també molt dures. Arribem a la balma on tenim la tenda cap a les sis de la tarda, amb presses i corrents la desmuntem, i ja fosc, i amb els frontals encesos, encarem les últimes hores fins arribar al cotxe.

Arribem a la pista, ens queden vuit quilòmetres fins arribar al cotxe, i és molt tard, molt! Aquest últim tram de pista se'ns fa molt dur, les motxilles semblen pesar més que a l'anada, i les nostres esquenes se'n ressenteixen. Estem completament esgotats, però ja falta poc per acabar. Quan ja ens pensàvem que teníem ben a l'abast el cotxe, pel fet de caminar de nit, ja sense forces, ens distraiem i tot seguint el GR, ens passem de llarg el Pla de la Fraga. Finalment tot queda en un ensurt, i només hem de remuntar la pista uns cinc-cents metres i trobar el cotxe.

Vam arribar a Igualada cap a les tres de la matinada!! Això sí, molt satisfets i orgullosos del que havíem fet.

Un gran cap de setmana de muntanya, que mai no oblidarem.

El sac de dormir

Hola altra vegada excursionistes. En aquest article parlarem de descans, com les botigues de matalassos. Descansar bé és molt important i bona part de l'èxit està en triar un bon sac de dormir que s'adeqüi a l'activitat que farem. Com sempre, no existeix un sac de dormir que serveixi per a tots els climes. Si anem a fer alta muntanya a l'hivern amb un sac de càmping ens pelarem de fred, en el millor dels casos. Per tant, el sac que utilitzarem quedarà condicionat a la zona geogràfica i a l'època de l'any.

Seria recomanable disposar almenys de dos sacs de dormir: un per a l'estiu i un altre per a l'hivern o de climes freds. No tothom pot disposar de dos sacs, en aquest cas podríem comprar un sac del tipus tres estacions (primavera-estiu-tardor) i si anem a algun lloc fred ens podem equipar amb roba tèrmica a dins del sac (malles i samarreta o més capes si cal) i una funda de bivac a l'exterior. En els sacs de dormir diferenciarem tres parts principals: el teixit exterior, el teixit interior i el farcit. Els teixits exteriors acostumen a estar fabricats de nylon amb tractament hidrofugat i són transpirables (tipus Gore Dry Loft). Els teixits interiors acostumen a estar fabricats amb nylon més lleugers i també transpirables (tipus Nylon-Tafeta). Hi ha dos tipus de farcit: fibra sintètica i fibra natural natural (bàsicament ploma d'oca i/o ànec).

Fibra sintètica (Polaguar-3D, Hollowfibre-4, Thinsulate, etc...): És un tipus de fibra que pesa més que la ploma, però no absorbeix la humitat i per tant no perd tant les prestacions en cas que ploqui o si suem molt. Es pot rentar el sac a casa sense cap mena de recança.

Fibra natural (ploma d'au): La ploma natural és el millor farcit per un sac de dormir si tenim en compte la retenció de calor. Té una gran capacitat de formar cambres d'aire en expandir-se i això ens aïllarà de forma eficaç del fred exterior. És un farcit que es comprimeix molt més que la fibra sintètica i per tant ocupa menys espai a la motxilla. Pesa bastant menys que la fibra sintètica a iguals prestacions. Així doncs, són tot avantatges en comparació amb la fibra sintètica? No, perquè si es mulla perd totes les prestacions d'aïllant tèrmic i en canvi, la diferència de preu és considerable. La qualitat de la ploma depèn del percentatge de ploma i plumó que trobem a la barreja, les proporcions més habituals són 90% plumó-10% ploma, 80% plumó-20% ploma i 70% plumó-30% ploma. Cal recordar que el plumó és el borrisol que tenen oques i ànecs a la zona del coll i del pit tocant a la pell i per sota del plomatge exterior. És el tipus de ploma que té més capacitat d'aïllar-nos del fred exterior.

Quan anem a la botiga a comprar el nostre sac de dormir hem de tenir en compte l'ús que en farem i un dels punts que hem de mirar és la temperatura teòrica a la qual podem arribar a dormir. A les etiquetes, hi surt un gràfic que ens indica la temperatura màxima recomanable (zona vermella de l'etiqueta), la temperatura de confort (zona verda) i la temperatura que el fabricant considera extrema per a la utilització del sac (zona blava). Cal dir que són temperatures provades pel fabricant i per tant no són del tot fiables, tenint en compte que cada persona és un món i no tothom té la mateixa sensació de fred, ni el mateix tipus de circulació sanguínia, greix corporal, etc ... Si tendim a ser fredolics, haurem de buscar sacs de dormir més "calents" que algun company d'excursió que sigui més calorós, per exemple.

Si hem de dormir a terra i/o a la intempèrie, a més del sac de dormir hem de fer servir una màrrega ("esterilla") i una funda de bivac. D'aquests dos elements només direm que podem trobar màrregues aïllants d'escuma, de poliuretà, de pvc, etc., i també

d'autoinflables, molt recomanables perquè a més de protegir-nos de la humitat i del fred, també són més toves per a esquenes castigades. La diferència de pes entre unes i altres no és tanta i hi ha preus i qualitats per a totes les butxaques.

La funda de bivac és un element que hauríem de portar sempre a la motxilla en sortides de dos o més dies, perquè mai se sap si trobarem el refugi o si el trobarem tancat, col·lapsat de gent, si se'ns pot complicar la sortida, etc... i el pes no és significatiu si tenim en compte els problemes que ens pot solucionar en cas de mal temps, per exemple. Les podem trobar en diversos tipus de material: de nylon, "powertex", "Goretex" i semblants, la tria dependrà de les prestacions que vulguem, el tipus d'activitat i també, malauradament, de la butxaca (les diferències de preu són molt considerables).

Al següent lliurament parlarem de tendes de campanya i d'altres complements útils o necessaris per anar a la muntanya a caminar i a gaudir de la natura. APA SIAU !!!.

trescant pel massís del Mont Blanc

ascendint al Pitó dels Italians

La vall de Chamonix i el massís del Mont Blanc constitueixen un magnífic escenari per a qualsevol tipus d'activitat de muntanya. Des de les grans ascensions i escalades a travessies i tota mena d'excursions que puguem imaginar. Hi ha tota mena de serveis, allotjaments de tots els tipus i transports públics que ens permeten accedir a tot arreu.

A més, hi ha la Casa de la Muntanya, al costat de l'església, on ens poden proporcionar informació de tota mena sobre les rutes que vulguem seguir. Informació sempre acurada i actualitzada. D'altra banda, hi trobarem dades meteorològiques força precises que ens permetran afinar al màxim a l'hora d'emprendre qualsevol tipus d'activitat a l'aire lliure.

A continuació presentem dues propostes. Per una banda, un vertiginós itinerari d'alta muntanya no gaire freqüentat i de mitjana dificultat que ens permetrà conèixer la

solitud d'un sector del Mont Blanc i, per l'altra, una senzilla excursió panoràmica que ens permetrà gaudir d'unes vistes excel·lents sobre tot el massís.

UNA RUTA ALPINA

L'AGULLA BIONNASSAY (4.051 m)

Ascendint al Mont Blanc per la ruta normal de Nid d'Aigle, Tête Rousse, Goûter i Vallot, a la nostra dreta tenim omnipresent una magnífica paret de gel que s'eleva altiva sobre la gelera de Bionnassay. A mesura que guanyem alçada envers el Mont Blanc aquella paret esdevé un cim aïllat que es defineix per una fina i llarga aresta que s'eleva vertiginosa sobre el seu entorn. El buit esfereïdor caracteritza tot el que envolta aquella muntanya. Es tracta de l'Agulla de Bionnassay de 4.051 m d'alçada.

Amb els amics Jordi Roca i Lluís Català ens vàrem proposar de pujar-hi per la via

normal tot realitzant una llarga travessia al bell mig del massís del Mont Blanc.

L'ITINERARI

Primera jornada

Iniciem la llarga caminada a Cugnion (1.157 m), un llogarret agregat al nucli de les Contamines Montjoie. Des de l'aparcament, el camí s'endinsa en un bosc d'avets que traspua una humitat penetrant. Guanyant un fort desnivell en poc menys de dues hores, ens deixa a l'Hotel de la Tré-la Tête (1.970 m).

És el darrer recer de la vall que permet l'accés als turistes. Una bona vista i la possibilitat de prendre un bon refresc o menjar i passar la nit és el que ofereix aquest establiment al bell mig de la muntanya.

Des d'aquí, la ruta esdevé genuïnament de muntanya. El camí baixa una mica, travessa la morrena de la gelera de la Tré-la Tête i s'endinsa pel mig del gel guanyant alçada de manera constant fins a la cota 2.300 aproximadament. Des d'allà, un esperó rocallós situat a la nostra esquerra (N) ens permet sortir de la gelera i prendre novament un sender molt ben traçat que amb un fort pendent ens mena fins al moderníssim refugi de Conscrits (2.580 m) després de quatre hores i mitja de marxa. És una magnífica instal·lació del CAF situada en un pla sobre la gelera, entre els Dômes de Miage i l'Agulla de la Tré-la-Tête.

Horari: 4.30 h

Desnivell pujada: 1.625 m

Desnivell baixada: 200 m

L'Agulla de Bionnassay i la llarga i finíssima aresta de neu de 4 qm. que ens porta al Pitó dels Italianans

trescant pel massís del Mont Blanc

Segona jornada

L'endemà, de matinada, sortim envers el coll de la Bérangère. La nit ens traeix. Hem avançat amb rapidesa i quan ens n'adonem estem enfilant el coll dels Dômes. El nostre objectiu del dia és arribar al refugi Durier i, per tant, aprofitem l'errada i avancem vers l'esmentat coll. Des d'allà iniciem el llarg itinerari per l'aresta que ens durà fins al nostre objectiu. Per un tram de neu molt franc arribem a l'alçada màxima dels Dômes de Miage (3.676 m). La vista és magnífica. Veiem d'on venim i ens espantem una mica en veure on anem. Ens espera una llarga aresta de roca que aparentment no presenta dificultats, però que de ben segur esdevindrà entretinguda. Entre les roques, al coll de Miage endevinem la minúscula cabana que és el refugi Durier.

Avancem per l'aresta rocallosa. Certament no té dificultat i la progressió és ràpida. La roca és a estones excel·lent i a estones simplement mòbil. Tot es mou. Tot s'esllavissa. Tot marxa avall. Alternem la roca i la neu, i mantenim la mirada clavada en l'aresta sud-est de l'Agulla de Bionnassay que serà el proper objectiu.

Som al refugi. Hem necessitat prop de cinc hores per a arribar a aquesta minúscula instal·lació que és el refugi Durier (3.358 m). L'ambient és magnífic i sever. Des d'aquest coll tot es precipita. Les geleres que tenim als peus estan molt avall. La Bionnassay es mostra altiva damunt dels nostres caps. Només hi ha vuit places i no està ple, tot i que som en ple mes d'agost. Al massís del Mont Blanc aquest no és un itinerari gaire concorregut.

El guarda que ens ha estat observant durant tot el nostre descens per l'aresta, ens ofereix un bon soparet. En acabar, la posta del sol sobre les parets del Miage és senzillament impressionant.

La part superior de l'aresta SW de l'Agulla Bionnassay amb els Dômes de
Horari: 5.00 h

Desnivell pujada: 1.100 m

Desnivell baixada: 320 m

Tercera jornada

Sortim de negra nit. En general no sóc gaire partidari de sortir de nit en llocs que no conec, perquè la nit ja m'ha traït moltes vegades i he perdut unes hores precioses de dormir. Aquest cop, però, no hi ha pèrdua. La ruta consisteix a seguir una aresta que a poc a poc esdevé més fina i que no té possibilitats de sortir-se'n. La guia que portem (Vallot 1987) diu que l'itinerari és tot de neu, però comencem per una camí pedregós que no es transforma en neu fins poc abans del peu d'una paret que ens barra el pas. Es tracta d'un pas d'uns 50 metres d'alçada que no supera el tercer grau de dificultat. Ascendim primer per

Miage, el Coll de Miage, el Coll Infranchissables i la Tré-la-Tête al fons l'esquerra i després pel mig, per una sèrie de canals de bon granit que ens permeten progressar sense instal·lar res de material, però assegurant els llargs amb la corda passada pels ressalts de roca.

Un cop superat, tornem a entrar a la neu. El pendent evoluciona d'inclinat a molt vertical. L'ascensió està catalogada de PD, però ens hauria anat bé portar un segon piolet. A poc a poc guanyem alçada i arribem al capdamunt del cim (4.051 m), amb tranquil·litat i sense gaire impuls perquè podríem haver sortit catapultats per l'altre vessant de la muntanya. El cim és de dimensions reduïdes. Tenim la sensació d'estar al capdamunt de la proa d'un vaixell. És estret com ell sol. Tot es precipita als nostres peus. De fet, és el final de la llarga aresta que ens queda recórrer fins al coll de Bionnassay. La sensació de

buit és impressionant. Falta veure si la neu serà prou consistent i ens facilitarà les coses.

Tenim sort i podem avançar ràpidament. Tampoc no hi volem estar gaire estona aquí dalt. Optem per no fer llargs i sense pressa però sense pausa avancem per l'aresta sense perdre de vista cap dels moviments dels companys. Qualsevol ensopegada acabaria en una caiguda imparabla per qualsevol dels dos vessants. Els pendents són massa forts. De fet, segur que en un principi volaríem abans no toquéssim la paret.

És clar que ens podem permetre avançar d'aquesta manera pel bon estat de la neu que trobem. Aquesta aresta amb una neu massa tova, o massa dura, pot ser molt complicada i pot obligar a utilitzar material de seguretat.

A la nostra esquerra veiem la ruta normal del Mont Blanc i des d'aquí la imponent Agulla de Gôuter i el camí que mena fins al seu cim i al famós refugi que penja damunt de la paret. A la dreta tenim la gelera de Miage, que constitueix una llarga ruta d'ascensió al Mont Blanc pel vessant italià.

Arribem al coll de Bionnassay i superem el Pitó dels Italians (4.002 m). Trobem la primera cordada del dia. Són 2 italians que vénen per Miage i ens comenten que han tingut molts problemes per a obrir la traça. La gelera està molt fracturada i s'han entretingut molt.

Avancem plegats vers el Dôme de Gôuter (4.304 m). S'han acabat les dificultats. Avancem per un altipla ben ample que fa de bon passar. Ens hauria fet gràcia pujar al Mont Blanc, però estem cansats. Sabem que fer-ho ens costarà passar una nit al Vallot i tenim la sensació que hi ha molta gent.

trescant pel massís del Mont Blanc

Escalfem unes sopes i una mica de te i decidim baixar per Grans Mulets. Recordàvem haver fet aquest mateix descens en menys de 3 hores fins a l'estació intermèdia del telefèric de l'Agulla de Midi i ens engresca la idea d'arribar aviat a Chamonix. Res més lluny de les nostres intencions. La gelera està molt fracturada i els descens esdevé entretingut i perillós. Invertim gairebé 6 hores a flanquejar, pujar i baixar no sé quantes esquerdes. Amb prou feines arribem a agafar la darrera cabina que baixa tardíssim gràcies a la gran afluència de turistes que avui han pujat a l'Agulla de Midi.

Ja és negra nit quan arribem a Chamonix i encara ens resta pujar a recuperar el cotxe que vàrem deixar a Cugnon.

Horari: 12.00 h

Desnivell pujada: 1.250 m

Desnivell baixada: 2.300 m

UNA BONA EXCURSIÓ

ELS LLACS DE CHÉSERYS

Al vessant oest de la vall de Chamonix s'eleva el cim de la Brevent (2.525 m) i la Reserva Natural de les Agulles Rouges que, entre altres coses, són un magnífic mirador del Massís del Mont Blanc. Si hi ha camins que tendim a anomenar senders-balcó per les panoràmiques que ens ofereixen sobre grans muntanyes, aquest que farem ara hauria d'estar entre els primers de la llista.

Amb l'Aurèlia Sans, un mes de setembre, després d'uns dies d'intenses tempestes vàrem decidir fer aquest itinerari que ens va permetre fer un munt de magnífiques fotografies d'aquelles muntanyes.

L'ITINERARI

Des de Chamonix (1.030 m) estant, pugem

a Planpraz (2.000 m) amb el telefèric de l'Agulla de la Brevent. També podríem fer la pujada a peu perquè hi ha un senderet molt ben traçat, però el desnivell és fort i convé guardar forces i hores per a la resta de l'excursió que de ben segur ens imposarà un munt de parades per a instal·lar el trípode i fer bones fotos del paisatge que ens envolta.

Aquest itinerari va per camins marcats i senyalitzats en tot moment. Majoritàriament forma part de l'anomenat Tour del Mont Blanc (TMB). Una ruta de 9 dies que volta tot el massís i cerca els millors racons amb les millors panoràmiques.

Des de Planpraz (2.000 m) enfilem el sender que mantenint l'alçada en tot moment ens porta fins a la Flégère, un xalet-hotel situat al mig de la muntanya accessible amb telefèric que ofereix tota mena de serveis. A la nostra dreta, en tot moment tenim Chamonix i el Massís del Mont Blanc en primera línia. Des del mateix

cim fins a les llunyanes Agulles de Chardonnet o Argentièrre, passant per l'Agulla de Midi, les de Chamonix, la Mer de Glace, les Jorasses, la Verte, l'Agulla sense Nom, els Drus... En fi, tot un espectacle de la natura que a mesura que anem avançant va canviant en la forma, però no en la majestuositat d'aquestes muntanyes.

Des de la Flégère, seguim cap al nord vers el camí que ens porta cap al refugi del llac Blanc. Deixem el TMB a la nostra dreta, i amb una forta pujada ascendim pel costat esquerre d'una pista d'esquí (és una variant del TMB). El camí es modera en el pendent i a poc a poc va pujant vers el refugi. El llac Blanc en si no és res de l'altre món. Un llac de muntanya amb un bonic refugi al costat presidit per l'altiva Agulla de Belvédère a l'oest i poca cosa més. El panorama realment interessant el tenim al darrere i una mica més avall, al nord-est. Des del refugi situat a 2.352 m podem descendir uns 150 metres cap a l'est per un sender traçat fins als llacs de Chésserys. El primer de tots, situat al costat del camí, és petit i

L'Agulla Verte i el Dru des del camí de Plan Praz a Chésserys

d'aigües tranquil·les; tan tranquil·les que quan baixa el sol el massís del Mont Blanc es reflecteix nítidament en les seves aigües i permet veure un panorama espectacular. Val la pena entretenir-se aquí fins gairebé la posta del sol. El joc de llums i colors que veurem és un espectacle impressionant de debò.

Baixar tot just quan el sol es pon no és problemàtic. El nostre sender baixa fins a la cota 2.000 a trobar el TMB. L'agafem a la dreta (S) i tot passant pel xalet de Chésserys arribem novament a la Flégère. Ja de nit, baixem pels camins que flanquegen les pistes d'esquí per sota dels cables del telefèric de la Flégère i tot seguint les indicacions del xalet de la Floria, que més endavant es converteix en una pista que arriba fins a Chamonix.

Horari : 6.00 h

Desnivell pujada : 700 m

Desnivell baixada: 1.500 m

El Mont-Blanc des de Chésserys

trescant pel massís del Mont Blanc

BIBLIOGRAFIA

CUATROMILES DE LOS ALPES por las rutas normales

Richard Goedeke

ISBN: 84-89969-44-2

Ediciones Desnivel

Madrid 1999

LOS CUATROMILES DE LOS ALPES

Helmut Dumler, Willi P. Burkhardt

ISBN 84-89969-11-6

Ediciones Desnivel

Madrid 1999

LA CHAÎNE DU MONT BLANC

Selecció de vies presentada per François Labande

Guide Vallot

ISBN 2-7003-0567-1

ISBN 2-7003-0568-X

Editions Arthaud

Paris 1987

MONTE BIANCO (Vol. 1)

Guida dei Monti d'Italia

Gino Buscaini

ISBN 88-365-0588-0

Club Alpino Italiano-Touring Club Italiano

Milano 1994

TOUR DEL MONT BLANC, La vuelta al macizo en 9 etapas

Cándido Muñoz

ISBN 84-89969-90-6

Ediciones Desnivel

Madrid 2001

L'Agulla Verte i el Dru des del camí de Plan Praz a Chéserys

CARTOGRAFIA

CHAMONIX-MONT BLANC

IGN 3630 ouest

1:25.000

ST-GERVAIS-LES-BAINS. MASSIF DU MONT BLANC

IGN 3531 ET TOP 25

1 :25.000

PAYS DE MONT BLANC

Carte de Randonnées

Rando Éditions

ISBN 2-84182-206-0

IGN A1

WEBS

www.montagnes.com

www.chamonix.com

www.ohm-chamonix.com

www.lescontamines.com

www.aiguilledumidi.com

www.meteofrance.com

Www.meto.fr

Remuntant el darrer tram de neu de l'aresta sw amb els Dômes de Miage al fons

així és, això és

L'Albert dedicava el seu temps a l'atletisme, a córrer per pista, a batre marques, a entrenar. En David practicava esports de muntanya, alpinisme, escalada. Tots dos van arribar per diferents camins, a un mateix objectiu, reflex de dues activitats en teoria completament diferents que, unides fan la nova secció de Uecanoia: Curses de Muntanya.

Per què Curses de Muntanya?

En constatar l'interès de diferents socis i amics per anar més enllà en el món de la muntanya i de les curses en pista; en adonar-nos que eren dues activitats que podien sumar-se i que ja existien diferents curses organitzades per altres entitats, en moltes de les quals coincidíem persones i amics d'Igualada i comarca. Vam tenir la pensada de proposar a Uecanoia d'agrupar i unificar aquests interessos tot fomentant alhora els dos móns: les curses i la muntanya.

Què és?

Doncs un esport, les curses, practicat en un entorn privilegiat, la muntanya. Aquests dos fets fan que cada cursa, en cada edició, sigui diferent, que cada una tingui els seus al·licients i que el concepte anar a la muntanya tingui un matís més. Cada cursa no és només la del dia, sinó que comença molt abans, amb els entrenaments, amb el material a triar (bambes, roba, equipament, etc) és, en definitiva, una activitat esportiva però també una forma de viure.

On?

Seria fàcil dir que a la muntanya, però encara que sembli evident no ho és tant. Dins del calendari del Circuit Català i de la Copa Catalana, i a més ara dels Open, que són els que organitzen les curses oficials que puntuen en les respectives classificacions, hi ha curses de diferents

David

nivells, tant pel que fa a la distància com al desnivell acumulat. I alhora també hi ha entitats que organitzen curses populars que, encara que no siguin puntuables, pensem que són totes positives perquè donen dinamisme i fomenten l'afecció.

Per què pugeu i baixeu?

Cada persona té una raó: per repte, per competició, per superació personal, per satisfacció, etc. Com tots els esports té un component de repte i una part molt important d'il·lusió. El que sí és veritat és que sempre sembla que pujar és la part dura però, per la nostra experiència, valorem molt més les baixades. En teoria

Albert

sembla que a les baixades et pots relaxar, però és un pensament enganyós, perquè les cames pateixen més i en moltes ocasions es guanyen o perden curses aquí, en no mesurar bé les forces. Per això donem tanta importància als entrenaments i a la mentalització.

Quan i com vau començar?

Albert- Doncs jo mercès a la Cursa de l'Esquiador. Per a mi ja és com una tradició, a més d'haver-hi participat i guanyat en set edicions, m'ha donat l'oportunitat de conèixer el món de les curses a un altre nivell del que jo practicava.

David- Jo venia del món de la muntanya

tradicional: escalada, alpinisme, etc, però en diferents ocasions m'havia cridat l'atenció veure aquells que passaven corrent, fins i tot de vegades anava a veure curses només per afecció, fins que un bon dia vaig decidir-me a provar-ho, i fins ara.

Què s'hi guanya?

Per sobre de tot la satisfacció personal i mútua amb els companys. Gaudir no només de la cursa que fa cadascú, sinó de la cursa de la resta de companys que t'han donat i a qui tu dones suport, gaudir del personal implicat i de poder compartir tots els moments, ja siguin competitius, d'entrenament, de visió de les curses o fins i tot personals.

Quin moment em destaqueu?

Albert- Els últims moments de la darrera Cursa de l'Esquiador.

David- El fet de poder participar a la Cursa de la Molina, després de diferents edicions d'anar-la a veure com a afeccionat.

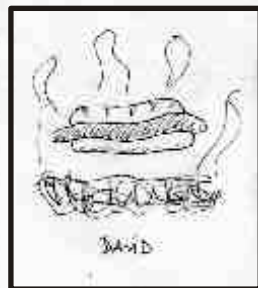
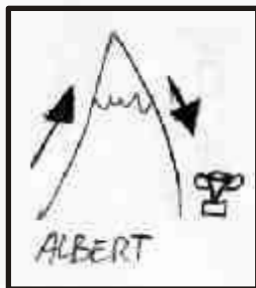
Per tu, Muntanya és:

Albert- Un repte en contacte amb la natura, un repte doncs, en estat pur.

David- Senzillament part de la meua vida.

Dos móns, dues vides, dues persones i un mateix objectiu: engrandir-se l'ànima i l'esperit tot corrent per la muntanya.

Però no,... no en són només dos....

Tot i que en aquella època, 1969, a la premsa local es publicaven amb freqüència notícies relacionades amb les activitats de la nostra Entitat, no hi hem trobat cap referència fins el 12 de febrer, en què hi apareix la convocatòria del "II Campeonato de Esquí de Igualada".

L'anunciat campionat constava de dues proves: un Eslàlom Gegant, a les pistes de Llessuí (Pallars Sobirà) i un Eslàlom Especial, al camp de neu de Soldeu (Andorra). Tal com estava programat, la primera prova es disputà el dia 16 de febrer i la segona el dia 25 del mateix mes, i es va produir els resultats següents:

Classificació Eslàlom Gegant:

Femenina

1. Glòria Biosca	2' 10" 4'''
2. Montserrat Lázaro	2' 19" 0'''
3. Teresa Pujol	2' 51" 8'''

Masculina

1. Félix Rodríguez	1' 27" 6'''
2. Enrique Carné	1' 31" 0'''
3. Rafael Vilarrúbias	1' 32" 2'''
4. Juan Vives	1' 34" 4'''
5. Jaime Valldaura	1' 48" 2'''

Fins a 13 classificats.

Classificació Eslàlom Especial:

Femenina

1. Glòria Biosca	1' 15" 8'''
2. Teresa Pujol	1' 24" 0'''
3. Montserrat Lázaro	1' 33" 2'''
4. M ^a del Carmen Mateu	2' 00" 2'''

Masculina

1. Félix Rodríguez	0' 50" 0'''
2. Juan Vives	0' 51" 4'''
3. Enrique Carné	1' 04" 0'''
4. Jaime Valldaura	1' 06" 4'''
5. José M. Llacuna	1' 19" 0'''

Fins a 15 classificats.

V.º ANIVERSARI

Setmana del Muntanyenc

IGUALADA, JUNY DEL 1969.

Resultats de la combinada:

Femenina

1. Glòria Biosca	3' 17" 2'''
2. Montserrat Lázaro	3' 52" 2'''
3. Teresa Pujol	4' 15" 8'''
4. M ^a del Carmen Mateu	4' 26" 2'''

Masculina

1. Félix Rodríguez	2' 17" 6'''
2. Juan Vives	2' 25" 8'''
3. Enrique Carné	2' 35" 0'''
4. Jaime Valldaura	2' 54" 6'''
5. José M. Llacuna	3' 10" 4'''

Fins a 10 classificats.

Programa d'actes

- Diumenge, 15 - MISSA DE SANT BERNAT**
als Mollons a les 11 hores, organitzada
juntament amb totes les entitats mun-
tanyenques igualadines.
- Dimarts, 17 - SESSIO DE CINEMA**
del cineasta igualadí Joan Mollà que
projectarà entre altres un reportatge de
l'inauguració del Refugi Mas del Tronc.
A les 10 del vespre, a la Granja Pla.
- Dimecres, 18 - A les 10 del vespre, al local social:**
Projecció de films francesos i austríacs
d'ESQUÍ I ESPORTS D'HIVERN.
- Divendres, 20 - BELLESA I RISC DE L'ALTA MUNTANYA**
Diapositives a càrrec d'en Jordi Cirera,
membre de l'Escola Nacional d'Alta
Muntanya. A la Granja Pla, a les 10 del
vespre.
- Dissabte, 21 - SECCIO INFANTIL**
Projecció de films de muntanya i cò-
mics. A les 6'30 de la tarda, al local
social.
- Diumenge, 22 - I MARXA D'ORIENTACIO PER**
DESCRIPCIO: Sortirà de cal Farré de
Maians, a les 8 del matí i té una durada
de 3 hores.

Campeonato de Esquí de Igualada": Glòria Biosca de Carner i Fèlix Rodríguez ; "excelentes esquiadores con mucha técnica y estilo" segons el que es pot llegir a la crònica de l'esdeveniment apareguda al periòdic IGUALADA.

En aquesta competició, hi participaren 32 esquiadors d'ambdós sexes, la majoria dels quals s'havien iniciat en aquest esport a partir d'algun dels 5 cursets d'esquí, que fins aquell moment s'havien realitzat a la nostra Entitat.

Abans de seguir relatant els esdeveniments de l'any 1969, és necessari deixar constància que des de mitjans de novembre de 1968 fins a finals d'octubre de l'any 1973, no figura cap anotació al Llibre d'Actes de l'Entitat. Per aquest motiu, tota la informació que hem obtingut d'aquest llarg període de temps prové del que es

publicà al "Noticario social de actividades" que s'inseria a la revista "Senderos" de la UEC, de les notícies que aparegueren a la premsa local d'Igualada, de l'arxiu particular de fotografies de Salvador Llorach i d'algun programa d'actes conservat, per atzar, a l'arxiu de la pròpia Entitat.

Pel mes de març, havia esdevingut una realitat el que quatre anys enrere havia sigut un projecte: el Refugi del Mas del Tronc. Els actes d'inauguració d'aquella obra tingueren lloc el dia 16 d'aquell mes, amb una assistència multitudinària, entre la qual hi havia: l'alcalde de Rubió; el representant de l'Ajuntament d'Igualada; el president de la "Federación Catalana de Montañismo", senyor Francisco Martínez Massó; el president del "Comité Catalán de Refugios", senyor Alejandro Marcet; membres del "Consejo General de la Unión Excursionista de Cataluña" amb el seu president, Enrique Martín Buró, al capdavant; representants de les delegacions de la UEC de Barcelona, Sants, Mataró, Gràcia, Cornellà, Tortosa i Igualada; i de les entitats excursionistes, TIM de Sabadell, C.E. de la Comarca del Bages, C.E. de Gràcia i els enviats especials de les revistes de muntanya Vèrtex i Cordada.

A les 12 del migdia, mossèn Lluís Caralt, rector de la parròquia de Rubió, oficià la Santa Missa i la benedicció del nou edifici. Seguidament, el senyor Salvador Llorach, president de la delegació de la UEC a Igualada, inicià el torn de parlaments tot agraïnt la presència de tots els assistents i en especial la contribució personal dels seus consocis d'Igualada a la construcció del Refugi. A continuació va prendre la paraula el senyor Martín Buró, per oferir a tots els excursionistes el nou refugi i agrair al senyor Juan Piqué Solà la cessió d'una porció de terreny de la seva propietat per a ubicar-hi l'edifici. També feren ús de la

retalls de la nostra història (15)

paraula el senyor Marcet, del "Comité de Refugios", fent un elogi de la construcció i el seu emplaçament, i el senyor Riba Faura, tinent d'alcalde de l'Ajuntament d'Igualada i president del Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada, tot expressant la seva satisfacció en veure que encara hi havia persones que sabien sacrificar-se pels altres i per un ideal tan bonic i noble com l'excursionisme. Clogué els parlaments el senyor Martínez Massó, president de la "Federación Catalana", tot considerant que si bé els refugis són molt necessaris al

Pirineu, els situats a cotes més baixes, i per tant més accessibles, també són igualment necessaris i contribueixen a afavorir el coneixement de les diverses i interessants regions de la nostra geografia.

Del 15 al 22 de juny, per tal de commemorar el 5è aniversari de la fundació de l'Entitat, s'organitzaren una sèrie d'actes que, sota la denominació de "Setmana del Muntanyenc", pretenien donar a conèixer diversos aspectes de les activitats que es portaven a terme en aquells moments.

inauguració del refugi del Mas del Tronc

caminant pels ports

CAPÍTOL 1

Del Riuet de les Valls fins al Refugi de Terranyes

Els Ports és una zona salvatge i tranquil·la on tenim molts camins per realitzar. Però sempre haurem d'estar alerta de no perdre'ns ja que el seu terreny abrupte ens pot donar algun ensurt. Per tant doncs, haurem de posar tots els sentits en cada cruïlla i en alguns casos, fins i tot, per seguir el camí.

Dificultat: Fàcil.

Accés:

Des d'Arnes agafem la pista asfaltada que ens duu al Toll del Vidre. Sol estar indicat, si no pregunteu a la gent del poble. Podem deixar el vehicle en una cruïlla, després de fer 4,9 km de pista. Trobarem un indicador que posa Roca Dreta de les Valls.

Itinerari:

Agafarem el camí evident que puja cap a

l'esquerra i guanyarem una mica d'alçada respecte al riu. Cal seguir les marques de color groc. En aquest primer tram podem gaudir d'unes vistes a la Roca del Molló, té una forma molt curiosa i destaca respecte el conjunt.

Després de 20 min, ens apareix de sobte la Roca Grossa, escenari de clàssiques vies d'escalada de dificultat. D'aquesta massa rocosa destaquen dos murs de 200 m: la Roca Dreta i la Roca Prima. El camí segueix una estona arran de riu per terreny rocós i després torna a pujar.

Deixem a l'esquerra uns senyals de pintura que pugen dalt a la serra Ballestera pel pas del Pontalet (verds i vermells). Seguirem recte tot guanyant alçada, creuarem el Barranc de l'aigua clara i seguirem endavant. Uns minuts després es veuen les ruïnes del Mas Botzut a la dreta i a l'altra banda del riu (40 min).

El camí torna a baixar al nivell del riu. Sortim de l'engorjat i entrem ens uns grans camps amb herbes altes i pollancre, on ens trobarem les ruïnes del Mas de les Valls. Aquesta plana és una confluència de barrancs i un bon lloc per fer una aturada (45 min).

Continuem per un camí que marxa a la dreta creuant el riu i passa pel costat de dos pollancre. Deixem les runes del Mas de les Valls a la nostra esquerra. Atenció cruïlla de camins!!! El de la dreta va al Coll de Xertó, nosaltres hem d'anar cap a l'esquerra en direcció al Coll de Miralles.

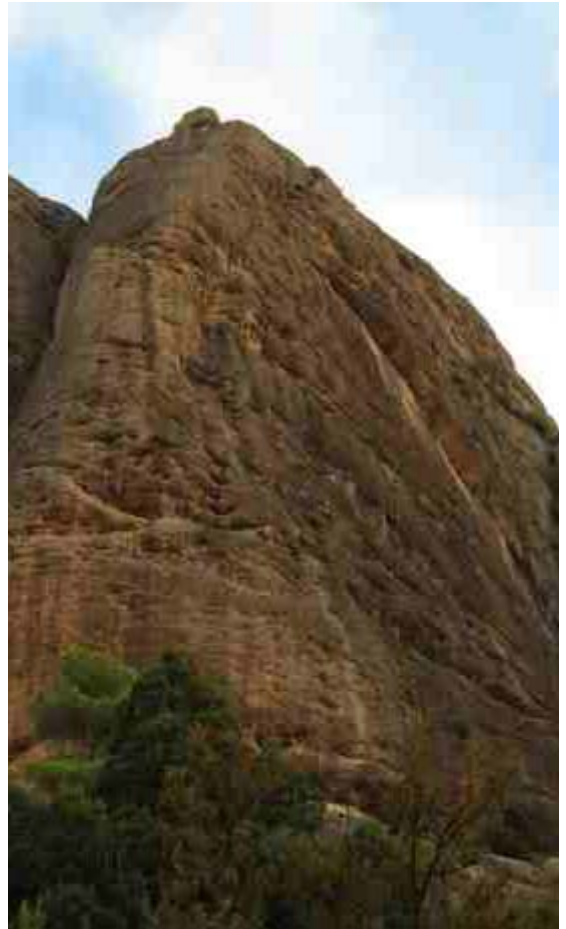
Després de l'encreuament tornem a trobar els senyals de pintura groga. El camí puja fort i va remuntant el barranc del Pedregal. Cal gaudir de les vistes dels dos barrancs (Pedregal i Grevolar). La pujada va fent esses fins arribar a una portella rocosa amb agulla característica a la dreta anomenada Tormo de la Ponça (65 min).

la ressenya

El camí baixa una mica i el barranc del Pedregal ens queda per sota nostre. Arribem a una gorja (Estret de l'Home) on entrem en el curs del riu i caminarem una estona pel llit del torrent (compte en èpoques de pluja que pot baixar ple).

Al cap d'1 h i 30 min caminant trobem una bifurcació, cal seguir el camí de l'esquerra per on van les senyals. El camí es fa cada cop més accidentat. Ull viu!!!! No perdem els senyals!!!. Una forta pujada ens durà a un camí ample molt perdut i ple de vegetació, el qual haurem de seguir (senyalització distant). Anirem pujant fins arribar a la pista dels colls de Miralles i Monfort. Un cop a la pista seguirem cap a l'esquerra direcció al coll de Miralles.

Coll de Miralles 2 h. Atenció!!! Zona perdedora!!! Just abans d'arribar al coll veiem una bassa a la dreta, cal anar-hi i situar-se al davant i trencar a la dreta (direcció sud) anant a buscar un camí un

pèl perdedor a l'inici (busqueu fites entre la vegetació), un cop trobat la resta ja és més fàcil.

Anirem pujant fent esses entremig del bosc, on ens creuarem Lo Pimpoll (pi gegant de més de 500 anys d'uns 31 m d'alçada). Cada cop el terreny es fa més accidentat i trobem Lo Pi Ramut (el germà petit de Lo Pimpoll amb 22 m d'alçada). Continuarem pujant fent esses.

A les 2 h i 30 min arribem a una bifurcació, hem de continuar per la dreta. Al cap de poca estona s'arriba al coll de l'Ereta dels Clots. Atenció!!! Vistes panoràmiques de la Terra Alta!!! Deixarem a la dreta un camí i seguirem pujant pel camí principal: els dos camins porten al mateix lloc. Arribarem al

petit coll de la Grassada on trobem un cartell metàl·lic al Refugi de Terranyes. Cal seguir aquesta direcció (SE).

Creuarem un petit bosc de pins i després arribarem a un petit coll que ens dona entrada a l'extens altiplà de Terranyes. Atenció braus pasturant!!! Davant nostre ens queda el Cim de Caro (punt més alt dels Ports) amb les seves característiques antenes. Continuem en direcció SE per un camí poc definit que ens porta a una pista. La seguirem cap a l'esquerra en direcció al refugi que és visible. És un refugi lliure i es troba en molt bon estat (3h).

El retorn l'efectuarem pel mateix camí que hem realitzat.

Horari: Entre 5-6h

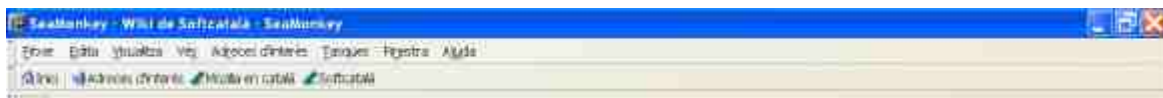
Cartografia:

Mapa El Port de l'editorial Piolet
1:30.000

Bibliografia:

.....).

Benvolguts companys,

Ara ja és època de començar a escalfar les botes de cara a la propera temporada d'estiu. Per poder anar traient la pols a les botes i motxilles, aquest cop us proposo que doneu un cop d'ull a aquestes pàgines web molt interessants.

Senderisme per tramuntana: www.mallorcaweb.net/excursions/
Sortides pel sud: <http://www.catalunyasud.net/>

Senderisme per tramuntana:
www.mallorcaweb.net/excursions/

En aquesta pàgina podreu trobar moltes excursions per l'illa de Mallorca, i aprofitant algun dels petits ponts festius que tenim a la vista, s'hi pot fer alguna escapada no creieu? Aquest web, a part del que serien sortides per l'illa, us enllaça amb altres pàgines de gent de l'illa, com ara col·les i organitzacions de muntanyisme.

Sortides pel sud: <http://www.catalunyasud.net/>

Bé, doncs els que no us pugueu permetre d'anar a Ses Illes a passar uns dies, doncs aquí us dono l'opció de conèixer la part sud del nostre país, ja que potser és la part per on menys anem. S'ha de tenir en compte que hi ha muntanyes a vegades més maques que als Pirineus. Així en aquesta pagina podreu trobar moltes sortides molt interessants al sud de Catalunya. També informació sobre els tres parcs naturals (Ports, Montsant i Prades) de les terres del sud.

Bé, companys, això és tot per aquesta vegada, només dir-vos que serà un plaer poder oferir-vos aquest servei i espero que us sigui d'utilitat i junts puguem realitzar sortides indicades en aquestes pàgines web. Salut i muntanya.

Per recomanacions i d'altres coses podeu enviar-me un correu a:
xerpa8848@hotmail.com (Assumpte: WEBS UECANOIA).